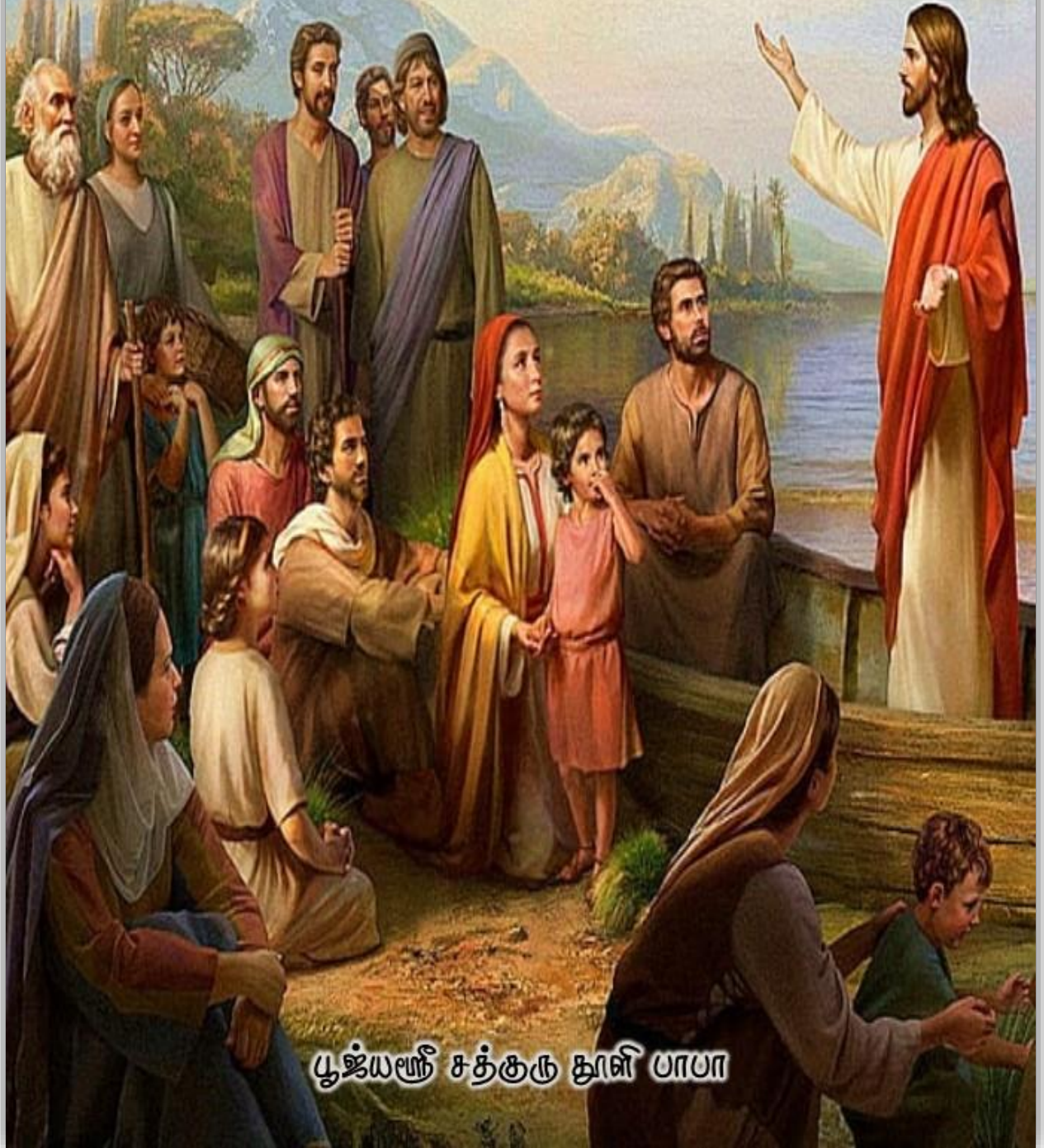

இயேசுவின் அழகு மொழிகள்

பூஜ்யஸீ சத்குரு தூளி பாபா

இயேசுவின் அமுத மொழிகள்

பொருளடக்கம்

1. பாடல்கள்-----1
2. இயேசுவின் அடூத மொழிகள்-----2
 - அ. கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்-----3
 - ஆ. தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்-----7
 - இ. தேடுங்கள் கிடைக்கும்-----9
 - ஈ. குரு, சத்குரு விளக்கம்-----19
 - உ. பிதாவின் அன்புக்குரல்-----25
 - ஊ. கர்த்தரின் வாசகம்-----31
3. இந்து, கிறிஸ்துவன் மற்றும் முகமதியன் விளக்கம்-----32
4. பூசுத்குருதேவரின் நான்கு மஹாவாக்கிய உபதேசம்-----38
5. பயிற்சியும், ஞயற்சியும்-----40
6. பசு, பதி, ஈஸ்வரன்-----44

எல்லாம் நீ!

உ

ஓம்

பந்சத் குகுதி ருவடி துணை!

பந்ரகுபதி உந்தன் திருமலரடிகளே,
சிந்தித்திருப்பது எப்போ? எப்போ??

வாரஹீர சங்காரக் கடலி யாம்,
தாண்டி கறை யெழுவது எப்போ? எப்போ??

நாம, குரோத, லோப, மோஹத்தை யெழுத்து யாம்
கடைத்தெழுவது யும் எப்போ? எப்போ??

எவர் என்ன சொன்னாலும் எதிர்த்து பேசாமலே
மௌனமாக இருப்பது யும் எப்போ? எப்போ??
(பந்ரகுபதி).

ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நாராயணாய;
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நமோ!
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நாராயணாய;
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நமோ!
படிபெயலாம் கடந்த சிந்த அரம்ம வஸ்துவாயிடுந்தம்;

பஜனையால் கித்தி தோண்டும் திவ்யமீர்த்தியே;

ஓருகணத்தில் எழுது எந்தை ஒருகவைத்த உமது நமம்;

ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நமோ!
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நாராயணாய;
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நமோ!
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நாராயணாய;
ஓம் நமோ நாராயணாய; ஓம் நமோ நமோ!

ஓளம் அன்புக்குத்தாய்!

அடக்கம்

அமரருள் உய்க்கும் என்ருள் எம் வள்ளுவன்.
குற்றம் செய்தவர்களையும், நமக்கு தீங்கு செய்
தவர்களையும் மன்னியுங்கள், அவர்களுக்கு
அபராதமாக ஓர் நன்மையைச் செய்யுங்கள்
என்ருள் எம் வள்ளுவன். அந்த அளவுக்கு
அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய கியல விரிபு
யானவரும், மறக்கப்பட்டிருங்கள், விட்டுக்
கொடுக்கப்பட்டிருங்கள். அதுவும் சற்று சிரம
சாத்தியமானால் சிறிதுதேரம் விவகி கருந்து
அக்காரியம் மறந்தவுடன் நடந்ததை மறந்து
விடுங்கள். இப்படி மறக்கவும் மன்னிக்கவும்
பத்தும் போது நாம சூட்சாவத்தினர்

“குறாதிசயங்கள்” அவன்யம் மறையும்.

குறாதிசயங்கள் பவனற்றுப் போகும் போது,
நாமபேங்கள் பயனற்றுப் போகும். நாம
பேய் பயனில்லாமல் போனால் அந்த நாமபேய்
களின் பதிவேடுகள் அழிந்து விடும். அதாவது
அனாதப்பட்டிய சித்தனை வரவே வராது. மெது
வாக ஓர் கிடத்தில் களவு, கொலை, தாங்க
முடியாதவார்த்தைகள், தாங்க முடியாத செயல்
கள் நடக்கிற தெனவைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அதை வார்த்தையால்”

விவகரித்தால்தானே அது உயிர் பெறும்.
வாக்கை மொளையாக்கி எண்ணத்தை அமைதி
படுத்தினால் காட்சிகள் வறுகிப்பட்டு போகும்!
வாக்கு மொளையாம், எண்ண அமைதியும் மீட்டி
ஏற்படும் என்ருல் அனைத்தும்

“திட்டமிட்டு நடைபெறும்” கடைசி

2

அதற்கு அறையனே சூட்சி நாம் சூர்
 விளையடெய்துமை என்றும் உணர்வைக் கொடு
 த்துவிட்டால் வார்த்தைகளும், செயல்களும்
 அவஸ்யம் பலனற்றும் போகும்; பயன்கில்
 லாமலும் அழிந்துவிடும்! அறையனே:-
 எம்பரமபிதாவின் வாக்யம் எப்படி
 அமைந்திருக்கிறது என்று;

1. "கேளுங்கள் கொடுக்கப்பட்டு"

2. "தட்டுங்கள் திறக்கப்பட்டு"

3. "தேடுங்கள் கிடைக்கும்" என்றும்

கேளுங்கள் கொடுக்கப்பட்டு!

1. எதைக் கேட்கச் சொன்னார்? மொன்னையா?
 மண்ணையா? மண்ணையா? அல்லவே!!!

மொன்னும் மண்ணும் சூன்றுதா னே! மண்ணுக்கு
 மொன்னுக்கு உதவிய கொடுத்தது நீயா? அந்த
 மண்ணு? நீயே மண்ணை மொன்னுக்கு உதவிய கொடுத்
 தாய், அப்போது அந்த உதவியின் மயக்கம் உண்ணை
 மீதிக்கிறது; அதாவது அருகில்வாமல் யாது
 முடியாது என்ற நிலை பெற்றுவிட்டாம். மண்ணை
 என்காணி, உண்காணி வீதக்கொடி சூண்டை
 போடுகிறாய்! அந்தமண்ணை முடிவில் உண்ணையே
 சாப்பிட்டுவிட்டால் விடுகிறது. விளக்கை
 பதமென மயங்கி விடுகிறது அதிலேயே கடுகி
 மரணம் அடையும் விட்டால் ஆச்சி யோன்று
மெய்யுதுமையாகிய மண் மொய் மையிலில்
 வசிகரம், கவர்ச்சி, அகல, மேலாவணியம்,
 என மோலித்து, உன்சக்தியையும்கூட நீது
 தன்னுடைய தாண்டொட்டால் அண்ணாவி (அறையன்)
 என் செய்வான் என்ற நிலையில் விடுகிறது
 மண்ணை மண்ணுக்கு ஆகி விடுகிறது!

"இந்த மூன்றுமே மண்தானே!!"

2

கிந்தமண்ணையா எமதய்யன் தேசு விகன்
எனச் சொன்னார். கிதைத்தான் மெய்மடபுண
த்து அடிகளும் சொன்னார்.

மண்ணாசையட்டேனே மண்ண
உண்டு யோட்டதடா!!!

யொண்ணாசை பெண்ணாசை
யோகேனே எண்டு தே!!! மக்கள்

சுற்றத்தாசை மறக்கேனே

எண்டு தே!!! என்று அங்கு னார்!

ஆகவே கிந்த மண்ணையும், யொண்ணையும், பெண்ணையும்
மொண்டுகள் கேட்கச் சொன்னார்???

ஆகவே எம் சொல்வோம்!

அது கேட்கும் வந்து

யும் கில்லீ! அது கொடுக்கும் வந்துவும்
கில்லீ! அது யார் கீ கும் வந்துவும் கில்லீ! அது
கேட்கும் (அதாவது காதுகளால் கேட்கும்)
இலியின் சந்தார்த்தமும் கில்லீ!

ஆனால்!!!

உள்ளாடுத (உண்மையை) கேட்டால்

உள்ளம் (எண்ணம்) சந்தமாரும்!!!

இல்லலாத (பொய்யை) கேட்டால்

உண்ணாம (ஸ்த்யம்) மறக்கப்பட்டும்!!!

யொங்கு அத்தனை வலு உண்டா எனக் கேட்க வரும்
கூரியனை மெகம் மறைக்க வில்லியா? அதனால்
உண்ணாம மறைக்கப்பட்டும். இதன் அர்த்தம் மறவது.

உள் + அத = உள்ளது, அத அகம் பொருள்.
 அக உணர்வே புற உறவை தூய்மை யாக்கும்.
 அதாவது அக உணர்வையி் பெருக்கினால்
 புற உறவுகள் தாமே அகவும். அந்த அக
 உணர்வு “அதுவே நாம் நாமே அது”
இங்கு!

கேட்பவன், கேட்கும் பொருள், கொடுப்பவன்
 என ஒன்றுபடுகின்ற உண்மையும். அதன்
 உள் கருத்தாவது

கவகம் அறந்தால் நியாயம் கிடைக்கும்!

இதன் முடிவு!

பொன்னம் கவக நூஸ்தி என்ருக விரும்!

அதாவது!

கேட்க வேண்டும் :- இல்லாத ஒன்றுக்கு
 இருப்பத் தன்மையை (கிறை சொடுபீததை) கொடு
 த்த உண்மையை கேட்க பொய்யை விடவேண்டும்!

அதாவது!

“இல்லாத பொருளுக்கும் இல்லாத கிறைவுகும்
 இருப்பத் தன்மையை கொடுத்த ஒர் கவகத்தை
 உண்மையுடைய தளங்கத்தை உண்மையுடைய
 பின் கவகத்தை விசாரணையினால் சரிபெய்த
 சித்தமாகி பொன்னமாக இருந்தால்
 பொன்னம் கவக நூஸ்தியினால் பொன்னத்தை
 அதன் முடிவு முன் பேராணத்தை அன் முடிவில்
 அறம்மாரணத்தும் சித்திக் கும்!

ஆகவே!

கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்குள்

“வியவஹாரஸத்யத்திற்காக”

முள்ளி முள்ளால் எடுத்த அன் இருமுள்ளியும்
 தூக்கி தூரெறிவது பேரல விய காரத்திற்காக,
 வாக்கியார்த்தத்திற்காக, நம்முள் டுறைந்த
 உண்மையை கேட்க வேண்டும் என சொல்லும்

2

ஆறாவது!

உலக இனிமையின் பகட்டு, படோ டோயம்,
 பதவி, பட்டம், பணம் இவற்றின் மோஹம்
 நம்மை மறைக்கம். கிது கில்லாத உலக ஆய்வு.
 கேட்பவன் :- இவன் ஜீவன். இவன் மோலே சொண்டா
 இனிமையின் மயங்கி இருப்பதனால் அந்த மயக்கம்
 திர தேடருத்தான் அதேவேண்டும்!
 கேட்கும் பொருள் :- கிது மத்யம். கிது நித்ய
 சொடுபம். அதைக் கேட்டால் தான் அந்த இனி
 மைமறையும். நாம் அவ்வக இருந்தாலும்
 இன்று நாம் வேறும் போட்டு விட்டோமே,
 அதே விவகாரத்திற்காக கேட்க (குறைக்க)
 தான் வேண்டும் (வேறு கடிதில்)
 கொடுப்பவன் :- இவன் நம்மால் நாம் பேசும்
 தாவின்குருக்குக் குறைவன். இவன் உண்மை
 எண்ண வென்றால்

“விடியுத்திரல் உலக உண்மையின்மே”

“விபரத்திரல் இறைவன் உண்மையின்மே”

“இந்த உலகின் விவகாரத்திரல் தான்”

“இரண்டையும் அழிக்க வேண்டும்”

அதாவது

இலந்தை முள் செடியில் நம் துணியைப் போட்டது
 போன்று விஷய ஆசையினால் உலகவியாபகத்தில்
 மாட்டிக் கொண்டுள்ள அதன் (குரு) கிருபையினால்
 விபரம் அறிந்து விஷயத்தை உண்மையின்மே
 இறைவனையும் உணர்ந்தோம்.

“நாம் அவனோ என தெரிந்து தேரம்”

கேட்கும் பரவலில் அவனிடமே கேட்டு
 கொடுக்கும் பரவலில் அவனிடமே கொடுத்து
 இப்போது சும்மா சுகமாக இருக்கிறோம்
 என்னை உறையாக!

2. தட்டுவிகள் திறக்கப்படுக!

தட்டுவிகள் என்று வீட்டுகதவை தட்டசொல்லுகிடு.

“உள்ளத்தை தட்டு என்று!!!”

எம்மிதா வின் உள்ளத்தை சிற்ப சித்திர வடிவில்
நாம்காணும் போது அரும்பு முள் கம்பி மிதல்
அருகிவினைக்கம்பை குகுதி கொட்டிக் கொண்
புரியுதே க்காணி கிடுமும். அதன் உண்மை
என்றெய்நிலை கொடுமான குணங்கள். கொ
டுமான செயல்கள் மதுமாது சூதுநல் விளையல்
கண்டிவிய (விஷம்) ஆசைகளினால்

“எம் குமாருணை! உன் உள்ளத்தை
(உண்மை)

உள்ளகுருநுணையவொட்டாமல்
பின்னியி வினைந்திருக்கிறேயே”

அந்த கொடுமினைப்புகளை என்று அகற்றல்
பொருடும்? யாம் என்று உன் உள்ளத்தில்
குடிபுஷுது என நம்மைப் பார்த்துக் கேட்டது
பொல அமைந்திருக்கிறது! அங்கு அவர்
தம் உள்ளத்தைக் காட்டவில்லை. நம்

“உள்ளத்தை சுட்டிக் காட்டுகிறார்”

அவர் சொல்லாதது

குடிந்ததைகளே!

உங்கள் உள்ளத்தில் யாஃ
வசிக்க நினைத்து வந்தால் உங்கள் உள்ளம்
அருக்கம்பை குமுள் கம்பி வேலியால் அதாவது
காமம், குரோதம், வஞ்சினம், லோபம் மோஹம்
மதம், (நான் எனது என்ற குவ குடும்ப விகார
விய காரங்களான அறங்கார அபிமானத்தால்
சந்தேகம் என்ற பெரும் அசைவுடனும்,

சஞ்சலப்பேய் மூட்டைகள்” அடைந்து

2

வைத் திருக்கிறீர்களோ, அவைகளை நீங்கலாக
காவி செய்வமுடியாது ஆகவே நீங்கள்

“எம் கிதயத்தை தட்டுங்கள்”

அது திறக்கப்பட்டால் என்ஊர். அவருக்கு கிதயம்
ஏது என சந்தேகமாக இருக்கிறதா?
அந்நிய மானிடனே!

உனக்கு கிதயம்

ஏது? உடைமைகள் ஏது?? அதை

தூங்கும் எண்ணம் தான் ஏது??

அனைத்தும் அவர் உரிமையே! எண்ணம்,
சொல், செயல் அனைத்தும் அவரே! என
சர்வாரம்பிண நிலையில் சொல்லி, சொல்லி
கதறி, கதறி அழுதவர்தான் உனக்கு வேறு!
தொழில் உது? இயிபி தீ அருதால்
அவர் கிதயமாகிய,

“உன் கிதயம் தட்டியும்”

அங்கு ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூலம்
மலங்களுக்கும், தாமம், வெகுளி, மயக்கம்,
என்ற பாதக குணங்களும், தீ தட்டும் தட்டில்
(உருகி அருகில்) முள்வேலிக் கம்பிகள்
எல்லாம் சங்கு நூறுக தெரித் தோடிவினம்!
அங்கு உன் கிதயம் அவன் அமரும் ஆவய
மாகியும் = அவர் கருணையால்

“அவர் கிதயம் திறக்கியும்”!

“இங்கு அவரும், அங்கு நீயும்”

அமரும் (கலக்கம்) நிலை பெற்று விடுவாய்!

தட்டுவது என்பது கதறி அழ வேண்டும்!

“அருதால் வினை மாயும்”

“உணர்ந்தால் உணம் மாயும்”

அறணும் அதற்குள் அறியினி அறியும்!

3. தேடுங்கள் கிடைக்கும்!!!

குழந்தாய்!

எம்மிதா டன் பொன் பெண்ணைத்
தேடச் சொல்லவில்லை! பட்டம், பதவி, புகழைத்
தேடச் சொல்லவில்லை! அழியும் எந்த பொருளையும்
தேடச் சொல்லவில்லை! வேதம், சாஸ்திரம், புராண
கதிகாசங்களாலும் புகழ்ப்பெறும் தேவதெய்வ
ங்களே தேடச் சொல்லவில்லை! அவர்களின்
சுருஷிகளான பதகத்தியை தேடச்
சொல்லவில்லை!

வேதசாஸ்திரபுராண கதிகாசங்களால்
புகழ்ப்பெறும் கிறையின் கிருபை பெற்று,
அவன் அருளால் அவன் தான் வணங்கி
என்றபடி

“அவன்மாயாசுருஷியை

“அவன்பிடமே விட்டுவிட்டு”

“அவன்^{உணர்வு} உண்மை சொகூபத்துடனும்”

“அதன்^{புகழ்} உண்மை சொகூபத்துடனும்”

“நும் ய தார்த்தசொகூபத்தை”

கிண்து கருண்டற கவந்தி,

“தாம் தாமாகும் தேட்டத்தை”

தேடவேண்டும். இந்த தேட்டமே அழியாத
தேட்டமாகும். ஆகவே கிடைக்கும் தேடுங்கள்
கிடைக்கும் என சொன்னது உபசார வசனமே
அந்த அருபவம் கிடைப்பதற்காக கதா
கூபமாக சொல்லிய ஓர் உபகரணமாகும்.

2

ஆஹல்!!!

அது தேனும் வந்துவும் கில்லி! பொறுப்புலன்
களுக்கே அகம்பவும் வந்துவும் கில்லி!

“அதுவே நாம்; நாமே அது” அப்படி
கருந்தாலும் பொன்னை ஆசனமாகக்
காணும் ஆவரணம் உய்க்கும், அதை தேடி
நாடி ஒருமே ஆசையால் வரும் விவதாரணம்,
அந்த விவகலத்தில் தோஷமும் கோடாலு கோடி
எண்ணங்களும், அது கிடைக்க வில்லையே என
துக்கம், அது கிடைத்த விட டால் அளவும்
பாதுகாக்கவேண்டுமே என்ற பயம், அது
கிடைக்காது என்று அகம்பவும்
கொண்டால் மெருத்த ஏமாற்றமும் ஏக்கமும்.
அதனால்

களங்கம், கலக்கம், கலகம்
அமைதிகளில்

“விடசேய் மயக்கம்”

பின் கிடைசும்பந்த மோஷத்தில் சிக்கலும்,
அந்த சொந்தத்தால் பந்தமும், பந்தத்தால்
பாசமும், பாசத்தினால் புண்ணிய பாய
பற்றி வரவும், அதுதான் ஜனன மரணம்
ஏதாவது காலச் சக்கரத்தில் மூட்டிக்
கொண்டு இருக்கும்
அவை தீங்க!!!

“அந்த ஒன்றை (பரம்) தேடிவரும்”

“அந்த ஒன்றை (உலக) விடவேண்டும்”

ஆஹல்!

தேவதும் சிரமமே! விடுவதும் சிரமமே!!
கிடைக்காது என்று அகம்பவும் சொல்லுகிறீர்கள் என்றால்
விடுவதை விட்டால் படுவது படுமும் என்னும்
தொடுவதை தொட்டால் நடுவன் (காலன்) நாடான்!!

2

என்பார்கள். ஆனால் இக் கலியுகத்தில்
மொய்யை விடுவது சாந்தியாகா காலம். அது
வரல்கீதே உரிய காலம். ஆகவே

“சர்வாரம்பண நிலையில் எல்லாம்
நீயே என சரணம் குந்தால்”

“மாயையின் தோற்றத்தை
அதை உணர்வண்ணிய மாயை
யே கவனித்துக் கொள்ளும்.”

அதாவது கற்பனையில் உலகமே மான இறைவ
னே கவனித்துக் கொள்வான். எம்படி என் குல்
நாமமே முள்ள உலகமும் அதன் பொருள்களும்
தூவமாகத் தோற்றிடுவது அது கியங்கும்
குணம் சூட்சுமமாக இருப்பதனாலும்; நாம்
சர்வாரம்பணம் செய்யும் இறைவனும்
சூட்சுமமாக இருப்பதனாலும்

“சூட்சுமத்தை சூட்சுமத்தால் தான்”

அதிக்க முடியும். அதை கவனி
மானாகிய குணமே வினை! உலக உலக
மாகிய தூவம் (கடம்) சூட்சுமமே!!
அதாவது மானைக் கொண்டு குணத்தை ஏற்று
அக் குணமாகிய வினையை கிந்த அப்பாவி
உலகை வந்து கியங்கம் மண்ணு கிறகு
மாயை! அதைத் தான் கியங்கம் சொல்வார்கள்

“ஓர் ஆஜ்யத்திற்குள்ளி ருந்து

ராஜ்யத்தை ஆளுகின்றார் இறைவன்!”

2

“அதன் சூட்சுமத்தை (தம் மெய்
அநியல்) உணர்ந்தவன் தான்
தலுவன்” எனச் சொல்லிவைத்தார்கள்.
ஆகவே அந்த மெய்அறிய நமக்குள் ளளவே
மறைந்திருக்கிறது. அதைவிடாமான
கற்பனையான, புத்தி மறைந்திருக்கிறது.
அந்தவிகார எண்ணத்தை விட்டு விவ
கரமான புத்தியை எகர்த்த நம்

“யதார்த்த அறிவு சொடு
பத்தை தேடத்தான் வேண்டும்”

இதைத் தான் எம்பரமபிதா சொன்னார்.
1. தேடுங்கள் தொடுக்கிய மம் எனும்.
2. தடுடுங்கள் திறக்கிய மம் எனும்.
3. தேடுங்கள் இடைக்கும் எனச் சொன்னார்.

எம் குழந்தாய்!

தய்ய என்பது தெரிந்து செய்வது!
தவறு என்பது மறந்து செய்வது!

தய்ய செய்வன் திருந்தியே ஆகணும்!

தவறு செய்வன் வருந்தியே ஆகணும்!!

அதாவது

தய்ய எனச் சொல்வது/ இறந்துவிடுவது விளியும்
என தெரிந்தே செய்வதாகும்!

தவறு எனச் சொல்வது/ கவனக்குறைவினால் நிகழும்
இருநிகழ்ச்சியாகும்!

ஆகவே!

தய்யிதமாகச் செய்யும் ஒருவன் இரீ காறியம்
செய்வாறியின் அறத அவன் வேணும் என்கிற
அதன் விளியுகள் தெரிந்தே செய்கிறான்.
அவன் தய்யிதத்தை இனி செய்யக் கூடாது.
இங்கு இவன் ஒரு மூலமாக மாறக்கூடாது.

2
 அவன் சூருந்த முயற்கு செய்வானாயின் யின் அந்த
 தம்பான காரியம் நடைபெறுதல். அதற்கு
 பிறர் உதவி தேவைகில்லை.

“தன் முயற்சியே தமக்குதலி”!!

கிங்கு எஸ்வரராய்யணமாக அவன்
 எக்காரியமும் செய்ய முயல்வானாகில் அவன்
 காரியம் தம்பிக்காகவரமுதல். அதனால் பிற
 ஜீவர்களுக்கும் பாதிக்கப்பட்ட மாரட்டர்கள்
 அவனும் தம்பித்ததிருந்தும் உட்கம்படுவான்!
 ஆனால்

தவறு செய்வான் தன் கவனக்குறைவினால்
 செய்ய தான் மாரட்டிக் கொள்கிறான். ஆனால்
 இதுவிறைய்யா திக் காது. தப்பு செய்தவனால்
 பிறர் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். தவறு செய்ததனால்
 தான் மட்டும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். தவறு
 எண்மது விபரம் தெரியாமல் செய்ததால் தான்
 அதிலில் பாதிக்கப்பட்டவரான். சூல சம்யம்
 பிறறையம் பாதிப்பதையே செய்யலாம்.
 அப்படிபிறைய்யா திப்பதனால் தான் செய்யும்
 காரியத்தை அதை செய்யத் தெரிந்திருவான்
 சகாயம் பெற்று செய்வானாயின் அந்த தவறு
 நடைபெறு நினைத்தும் யும்! ஆகவே கிங்கு

“பிறர் உதவியும் நமக்குத் தேவை”

கிங்கும்

அவன் எந்த காரியத்திலும் கிறைநரம் உணர்
 யுடன் எஸ்வரராய்யணமாக செய்வானாயின்
 அந்தபிறர் உதவி என் சொல்லும் கிடத்தில்
 கிறைநரம் உணக்கு உதவியாக இருக்கும்!

“தப்புஎன்பதற்கு உதாரணம்”

“வானுடை” = வானுக்கடியலாயை.

2
“தவறு எனப்பதற்கு உதாரணம்”

“சந்தேகம்”- இன்றைமற்றொன்றைக் கவாய்ப்பது

அதனவண்ணியது.

மொறமை :- கமம் சினம் ! தாமம் ! வஞ்சகம் !
ஈயாமை ! குவம், பதவி, பணம், டம்பம், அவற்றின்
அகங்கறணம், தெய்வத்தின் மையரால் உண்டாகும்
மதம்என்றவென்று, குரோதம் என்ற குண வகைக
ளினால் ஏற்படும் குணதெய்வநிகராகும் !

“சந்தேகம்”

:- எதைக் கண்டாலும், எதைக்
கேட்டாலும், எதைக் கொடுத்தாலும், எதை
வாங்கினாலும் எண்ண நிகழ்ச்சிகள் காட்சிகள்
நடத்தாலும் அங்கிமைதி, சாந்தி, நினைதி,
திருப்தி, ஆனந்தம் அடையவநி ஆரம்பமட்டு
குற்றமாக உணர்வதா கும் ! அதனால்

கிங்கு காரங்கம், தலக்கம், அதனால்
கவகம் அதனால் துக்கம் பயனும் நீங்குகது
கவைகளை அனுசரித்து யாம் பரமசிதாவாக
கிறந்த சமயம் நடந்த நிகழ்ச்சியை அங்கு
குறியிடுகிறோம் உணர்வால் உணர்க !

நம்பரமசிதா கலியாணிமலையில்
அடிவறத்தில் ஓர்பாறையில்
மோனாந்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அது
சமயம் சுவயுதர்கள் ஓர் விவமாதிலை மாநிக்
கம்பட்டு அவளால் தானே நாம் கெட்டுப்
போகிறோம், அவளை அடித்துக் கொண்டுவிட்டால்
நாம் அமைதி அடைவோம், எண்க்குறி அங்கு
கலியால் அடித்துக் கொல்ல, ஆளுக ஒரு
மெரிய கல்பாக எடுத்துக் கொண்டு அவளை
துரத்தி வருகிறார்கள்.

சற்று மொறுக்கவும் ! அங்கு முன்றை நவகிக்ஷய !

2

தம்பக்கு அவர்கள் காரணம்!!

தவறுக்கு அவள் காரணம்!!

அவர்கள் :- நாம் செய்வது தம்பதான் எதை
உணர் கிறார்கள். தம்படலம் கெட்டு உள் ள அம்
கெட்டு அகிகிடுகும் என தெரிந்தே செய்கிறார்கள்
அறிவிப்பதும் பட்டையை சொடுவது
பெற்று அவர்கள் நினைவு கிடைக்கும் நம் காலத்துண்
புகழ்ப்படுகின்ற உணர்வற்ற நிலை ஆறவாம்
தீவான ஆசையின் கருணைக தம்மை திறுத்த
அவர்கள் சூயந்தி செய்வ விலிசை ஆறவாம்

அவர்கள் தவறா செய்வ சூயல்

கிறார்கள். அவளை தொல்ல

எத்தனைக் கிறார்கள்?

இங்கு அவள் நிலை

அவள் :- அவள் சூவனம் சத்திற்று
வேறுவழி தெரியவில்லை (வழி கில்லை)
நாம் எப்படி எதாவது பாதிக்கப்பட்டோம்
என்றும், அறிவின் பரிசுதியை உணர்வது
யாமலாம்

“தவறு என்ற உணர்வால் அவள்
உந்திய புகைகள். அவளுக்கு வேறு கதியில்லை
அவர்களுக்கு வேறு கதி உண்டு!

(அவர்களுக்கு அவரவர்களின் கிடைக்கிறார்கள்!)

ஆந் நிலையில்

அந்த அப்படிப்பட்ட உணர்விற்கு பயந்த
தம்பக்கு அப்படி தர எவர் இருக்கிறார்கள்
என அப்படிப்பட்ட உணர்வையுடைய கல்
வாரி அப்படி சூறலுக்கு வந்துவிட்டனர்.
எப்பிதாவது கண்டு கொண்டனர்!

2

சரேவன எம்மிதாலின் சரண கமலங்களை
பற்றினார். ஒரு கௌம்பை ஒரு கௌம்பை எப்படி
சுற்றியபந்திக் கொள்ளுமோ அப்படி எம்
மிதாலின் பாத கமலங்களை பற்றி
தம் கண்ணிமால் அவர் பாதங்களை கழுவி
தம் பாதகமலங்களை போக்திக் கொண்
டிருந்தார்.

அவர்களை எம்மிதாவைப் பார் தீயம்
கேட்குருகீர்

ஓதேவ தூதுவனை கிறிஸ்துவே!
இவன் ஹோபாபி. இவனால் இளைஞர்க
ளாகிய நாங்கள் கெட்டபூகிணர் னோம்!
இவன் உயிரிடன் இருந்தால் நாங்கள் அனை
வரும் அழிந்து போவோம். ஆகவே நாங்கள்
இவளை எங்கள் வசம் ஒப்படைத்துவிடுவீ
கள். இவளை நாங்கள் கல்லால் அடித்துக்
கொல்லும் போகினோம். இனி இவன் அம்முயி
யில் இருக்கக் கூடாது. இவருக்காக
தாங்கள் பரிந்துரைக்க வேண்டாம்.
இவருக்கு நாங்கள் அடைக்கவம் கொடுக்கக்
கூடாது என வேகத்துடன் அர்ப்ப நித்துக்
கேட்டனர். எம்மிதா அவர்களை யும்
இவளையும் சுற்று சுற்றி நோக்கினார்.
புண்ணுவல்முத்தார்; அவளின் தலையை
தம் அபய கரத்தால் வருடிக் கொண்டு
அமைதியாக கெட்குருகீர்.

எமதன்புக் குமார்களே!

இவன் ஏதோ

தகாத தவறு செய்தார் என்றும், அவளைத் தண்
டிக்கவேண்டுமென்றும் ஆரூக் கொடுக்கல்
கரங்களில் தாங்கி நிற்கிறீர்கள்

“தய்யு செய்தவன் திருந்தியாத”
“தவறு செய்தவன் வருந்தியாகையால்”

2

“அப்புறம் நிலகண்டு தண்டனை”

கொடுக்கணும். அதுவே தர்மம், அதுவே நீதி.
அவள் வருந்தி யாபமணியிடுக்காக தம்மையே
அர்ப்பணித்து உருகியோடாள்.

ஆனால் நீங்கள் உங்கள் பக்கம்
நீதி குறும்பதாக கருதி இவளை கொல்ல முற்
படுகிறீர்கள் யானும் உங்களைப் பக்கமே
சென்றே கொள்ளினேன் எனச் சொல்லி நாணம்
தம்மை கையில் சூர் கல்லை எடுத்துக் கொண்டு டார்!
எம்மிதா அன்பாக இருவார்த்தை சொன்னார்.
அதாவது!

“உங்களில் எவ்வொருவன்”

“இந்த தவணை எசயி
யாதிருக்கியதே”

அவன் முதலில் நல்
வீசட்டுமீ; யாமூகல்
வீசுகிறேமீ; இவருக்கு
தண்டனை அளிப்போமீ!!!

என அமைதியாக கூறினார் எம்மிதா!
அனைவரும் திகைத்தனர். அக்கூட்டத்தில்
ஒருவராவது அத்தவறு செய்வாதவனில்லை.
என உறுதியாகி விட்டது. ஒருவன் முகத்தை
ஒருவன் பாரிக் கிருன்; ஒருவொருவனும் தம்
தீவையை அசைத்த வண்ணம் “உள சூழ்”
கொட்டிக் கொண்டு தம்மைக் கல்லை
கீழே போட்டுவிட்டு தம் வயிறுகினர்.

2

எம்மிதா தி தேசு குணிந்து தம் திருவடி யை
பந்நிய குசுந் தையை நோக் குகி ரு ரீ .

“தம் தவறுக் கு வருந்தி கண்ணி
ரால் பிதா வின் பாதங் களை
க ளுவி, தம் அடர்ந்து நீண்ட
கேசத் தால் குடை த்து,
அதனால் தம் பாப த்தைத்
குடை த்துக் கொண்டாள்.”
அவ ண்டய் பிறகு க்ளை !

எம் பரம பிதா வே !

இத்த தூவம் அபிந் தா
லும் பரம பிதா வே ! கனி இத்த வதை செய்யேன்

என உறுதி பி ரமாமம் எடு த்துக் கொண்டாள்
அந்த க ருண குர இறைவன் கருணையினால்
அவ ன் தூவத் தை போஷி க் க ஓர் ஆடவன்
அந்த கட டுண ளெ வந்தாள் .

“இது அவன் கருணை”!

“அவ னும் தவறு செய்ய வில்லை”!

“அவர்களும்தம் பிதா செய்ய வில்லை”!!

இதில் ஓர் உண்மை என்ன வென் றல் !

மஹானீ கர் தம் திருவடி யை அலம் பிதா
பக்தா ளோ, அபி யா ளோ (அயக்க கொண்டு)
அவர் பாதங் களை தம் வஸ்திரத் தாலோ,
பிரி தொகு வஸ்திரத் தாலோ அவஸ்யம்
தபடை ப்பார் கள் . காரணம்

இதில் ஓர் சரஸ் திர சூழ் பிற தாயம் உண்டு
அது அவர்களுக் கில்லை . கேவலம் நிமித்தம் செய்தார்கள்.

இதை உங்கலவங் களில் அனுசரித்தார்கள்
 இவர்கள் (பத்தரன் கிஷ்யரல்) அபிமானத்தால்
 கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உறந்தார்கள்
 இவர்கள் உறந்தார்களா? அதுமறைத்துக் கொண்டதால்
 அவர்கள் (குரு சத்குரு) பற்றற்ற
 தண்டையினால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
 தாம் விவகிக் கொண்டுள்ளார்கள்.
இதன் ரகஸ்யம் உறவது.

குரு :- தர்மத்தையும் ஸத்யத்தையும்
 யோதீயிப்பவர்கள். தெய்வநிபைய
 சட்டிக் கரட்டி தெய்வநிபைக்கு தம்
 சிஷ்யரன் உயரித்தி தெய்வ சாகித்
 யத்தை பெற ஒர் கருவியாக இருபி
 பவர்கள். இவர்கள் சூகந்த சீவர்க
 ளாகவும், உடல், உலக, உறவு, பெர
 குள் பற்றற்றவர்களாகவும் இருப்பவர்
 கள். இவர்கள் தெய்வத்தோடு சம்பந்தம்
 கொண்டவர்கள். தாம் தெய்வமாக
 வும் இருக்கலாம், குருவாகவும் இருக்
 கலாம். ஆனால் இவர் தம் பகீதீயினால்
 சத்குருவை உணரலாம். சத்குரு
 அகமுடியாது.

“இவர்களுக்கும் தெய்வம் உயக்கீ கம்”

“உண்டு”
 “அது தாம் என தெரிந்தவர்கள்”

“அது தாம் என உணர்ந்தவரில்லை”

தெய்வத்தினிடத்தில் உயக்கீ கம் இருக்கும் தன்
 னையினால் ஒர்ப்பயசும் உண்டு. அதுமாம்

பேராணந்தத்தில்தி இப்பவர்கள் அதாவது
 பேராணந்தத்தில்தி சூகீ க இருப்பார்கள்

“விஷயானந்தம் இவர்களிடம்”

இவரது. இவர்கள் பெரிக்கீ கத்தில்தி உடவர்களோ.
 சூகமையாக

—

மயக்கம் என்ருல் நாமமேகீட்சும
இறையனிடத்திலீ நீயவாவணியம்,
(அஃகு) மஹிமைப்பிரயாவம்,
(அஹரஹந்நம்) இவைகனிலீமயக்கம்.

பயம் என்ருல் ஆண்டான் அடிமை
எனும் தாய் சேய் எனும் பகவான்
பக்தன் எனும் நுறையபரணை யில்
(இங்கு கேடுவது இல்லவ இல்லை) ஓர்பயம்.
ஆகவே இங்கு!

“அவன் நிலைவறவாம்”

“அவன் ஆக முடியாது”
கம்படி ஓர் பேதம் அவர்கள் “அது நாம்”
என்ற நிலை அவன்யம் வற முடியும்,
ஆறும் வற மாட்டார் கள்.
காரணம்!

“பேரானந்தம் தனியாக”
அறுபலிக்கவாம்!

“பிரமமானந்தம் தாம் தாமாக”
இருக்கவாம்!!

இவர்கள் எண்ணம் :- அங்கு ஒன்று இல்லை
கிலவாத இடத்தில் இல்லை என அகலிட்டல்

நம் சுவைத்து ???

இங்கு நாம், அவன் என கரண்பட்டாரும்
(கேடுவது இல்லை) கேடுவது சுவை என தனி
யாக இல்லை - காரணம்

“நீயே நாம்”
ஆகாமல் ஒன்றை ஒன்று
காண்பதிலும், கேட்பதிலும், கீட்சும ஸ்பரிசுத்திலும்,
நம்மனம் அவனிடம் இருப்ப

2

“தலை அவன் நமீமைச்

சுவைக்கிறான்”

என்பவரார் பம்!

அங்கு காண்பான் காட்சி ஆதி விடுகிறது!

அங்கு காட்சி காண்பான் ஆதி விடுகிறது!!

ஏன் எனினும்!

உன்மலினமனம் நீ அவனிடம் அர்ப்பணம்

பண்ணிய தன்மையினால் அவனிடம் அது

சாத்தமனம் (சுத்தமனம்) ஆகிவிடுகிறது.

அங்கு!

நீதேடிய மண்ணியம் திரும்பரிய நீதம்

அவனிடமிருந்து வயித்துவிட்டு

(குறைந்துகவக்காமல்) மறு ஜன்மாவிற்கு

வரும்போது எங்கு அந்த மனதை விட்டு

பாடியே அங்கு மலினமனமாகவே ஆனால்

உயர்ந்து அறிவி யாகவே அடைய முடியும்.

“பின்வரவுசெவவு உன்சாமர் நீதியும்”

அதுவே குருதேவரின் வரலாறாகும்.

இனி ஸத் குருவின் வரலாறாகேளாய்!

ஸத்குரு ௨- மேலே கூறிய குருதேவரின்

அம்சம் அனைத்துமே பொருந்தியிருக்க

ும் ஆனால் அவர்களுக்கும் தெய்வ

மயக்கமும், பயமும் அவன் மம்

அராஜம் அவர்கள் நிலைகுண்டு

தெய்வநிலைக்கு அறங்கி வருவதுண்டு

தெய்வநிலை என்பது சாட்சி நிலை.

அவர்கள் தெய்வநிலைக்கு ஆய்ந்தாலும்

அத் தெய்வத்தின் மூலம் அணுவ

ளவுமே தொடுவதில்லை. சாட்சியாக

கொண்டு கொண்டு உவகை நடத்தி

வரும் தெய்வத் திடமே இம் மக

கொடுத்துவிட்டு

“அத் தெய்வத்தையும் அஃ ஜீவனையும்”

2

தான் சாட்சியாக உணர்ந்து கொண்ட
குடும்பங்கள். அவர்களை பற்றி தாம் விசார
ரித்து அறிவதில்லை.

உணர்வு :— புண்ணிய பாய செயற் தை
யின்றி எந்த விகார அமைதி இசீ ஜீவனும
கித் தெய்வம் அம் பிறப்பட்சு தேரவு அன்றி
தாங்கி லீலாமல் விபரமறியா சீ கிறுவ
ர்கள் போல விசையாக இருக்கர் என
சுந்தியும் அமைதியும் கொண்டிருக்கின்றீர்.

அறிவு :— புண்ணிய பாய பேதம் தெரியும்.
விகார விவகாரத்தின் துர்மையினால்
அவரவர் கணக்கு தீர்த்துக் கொண்டு இருக்கர்
என நினைக்கச் செய்தும் போதிக் கூடாது
கூடியும். தேவ அன்பு பெறும் தாம்
தெரிந் தாங்கி தெய்வ நாமம் போட்டு விட்டு
தாம் அமைதி கொடுக்கின்றீர்.

“ இவர்கள் மாயையை தொடுவதில்லை.”
“ மாயையும் இவர்களை அண்டுவதில்லை.”

ஜீவநிலகளை தண்டு காடம், வெள்ளி, மயக்கம்
கொள்வதில்லை. அவர்களிடம் தெய்வ நாமம் மறை
யும் உண்டு. அதனால் வேறு எந்த வினையோடு வேறு
குணத்தோடுவர்களோ அவர்களைப் பற்றி உறு. அவர்கள்
தேவ தெய்வங்களின் நிலையை ஒரு போதும்
பொருந்தி இருக்க மாட்டார்கள். அவைகளுக்கும்
அந்த மாகவே அவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்
களிடம் எந்த வல்லப சக்தி தரும் உணர்வைப்
பிரபாவங்களும் தோன்றுவதில்லை. அவர்கள்
சுனிப்பினாலேயே அனைத்துமையும் உறந்து
தரும் அதனால் உறந்திருப்பார்கள். ஆகவே
அவர்களை கண்டு கொள்வது அநியாய கடினம்.
இவர்கள் நிலையை சொல்லும் போதுவது என்ருல்

உ

இவன் பக்தனும் அல்ல, சித்தனும் அல்ல,
 முத்தனும் அல்ல, டஹான் கனும் அல்ல,
 தபஸ்வி கனும் அல்ல, பிரம்மரிஷி, ராஜ் ரிஷி
 கனும் அல்ல, யோகியும் அல்ல, வல்லமை
 உள்ள எந்தசக்திகனும் அல்ல, பகீச
 கர்த்தாகனும் அல்ல
 ஆனால்???

அனைத்தும் நிறைந்து அவை
 தம்முள் மறைந்து ஒன்றும்
 இவ்விடையன்பதான காலாதீத
 “அதுவே நாம்”

“அதுவே ஸாத்”
அதுவே பைத்தியம்

குத்தாய் !

மேலே கூறிய அரண் குநிஸகனிங்
 கூறிய குரு தேவரும், சத்குரு தேவரும் ஆக
 அவர்களை டஹான்கள் என்றே அழைக்க வராம்.

“கிவர்கள் அனைத்தையும் விட்டமையா
 கவர்கள் தாலங்கனும் மற்றும் அனையரின் தாவ
 ங்கனும் மண்ணும் தண்ணீரும் சேர்ந்தே
 ஆனது மண்ணும் தண்ணீரும் சேர்ந்தாலே
 மண்மயவாஸனே அவஸ்யம் பந்நம்.
 ஆகவே அந்த டஹான்கள் நடக்கும் போது

“மண்மயாட்டாமல் பாதுகா
 யை விட்டாமல் அணிகிரிகளும்”
 “ஐஸ்யட்டால் உடனே அதை
 துடைக்க வேண்டும்.”

2

அவரே அதை தட்டைக் கடுவண்தம் அல்லவ
 அஷ்டயர்க்குக் காசு சேவையிளித்தித்த சூம்
 திருவாய துடைக்கக் கொடுக்க வரம்
இந்நிலையி வேதான்

“எம் பரமபிதாவின் திரு
 மலரடி களை அந்த அபலை
 மயன் பாவை தம் கண்ணீரால்
 அலம்பி தம் கேசத்தால்
 துடைத்து தம் யாதக
 மலங்களை யோக்கி கீ கொண்

டரன்” என மஹான்கள் சொல்லக் கேள்வி

இப்போது அப்படிப்பட்ட மஹான்களையும்
 காணோம்! உத்தம அஷ்டயரையும்
 காணோம்! அந்த திருவடி சேவையையும்
 காணோம்! கலிதோஷம் அந்த அளவுக்கு
 அனைவரையும் கொண்டு போய் விட்டது
 போயுமே? இந்த கலியுகமும் உடல் உலக
 மொருள்பற்று அணுவள வரலினும் அருத்
 தரல் அவர்களை விடுவதில்லை. நான் சொல்கி
 நேன் என்னுடைய யும் என்னும் அல்லாததை
 உடைமையாகக் கி அந்த உயக்கத் திலுல் என்
 னுடையது என் கருதும் அயாக்யவானை
 களையும் அந்த கலியுகமும் விடுவதில்லை!
 மஹான்களை தம் உறுதத்தால் எடைபோட்டு
 சரிந்து அவர்களுடைய பருத்திய
வர்களுடைய அந்த கலியுகமும்
 விடுவதில்லை! பேத உணர்வு எங்கெங்கு
 தோன்றுகிற தோ அங்கங்கெல்லாம்
 கலி தோஷ விளையாட்டு உண்டு!

2
குதந்தாய்!

இந்த குண தோஷங்களை
விட முடியாமலும், உடைமைகளை விட்டு
யாமலும் திருப்பவர்களுக்கு எம் பரம
பிதாவின் வாக்யம் அநிஷு னுத்துகிறது.

வருத்தப்பட்டோ பாரம் (ஹிசைகளை)
சுயப்பவர்களோ நீங்கள்
அனைவரும் எம்மிடத்தில்
வாருங்கள். யாம் உங்களுக்கு
ஊழைப்பானுதல் (அயயம்)
தருகிறோம் எண்டுர்!!!

எம் அன்புச் செல்வ டே!

ஓர் சமயம் எம்
பரம பிதா கல்வாரி மலையின் நின்றுகொண்டு
ஓர் அன்புத் தாய் தம் குதந்தைகளை பரிவுடன்
சுயப்பிடுவது போன்று, தம் திருகரங்களையும்
அகல விளித்துக் கொண்டு, மேலே செல்லிய
வசனத்தைக் கூறிக் கொண்டு நிந்திரும்.
அவற்றைக் களில் எந்த பொருளையும் வைத்
தருக்கவில்லை. நம் தெய்வங்கள் போன்று
எந்த ஆயுதங்களையும் தரவில்லை. வெறுமனை
பராமியம் கனிந்த உள் எத்துடன் குற்றம்
குறைகள், வேற்றுமைகள் பாராயணம்
அரவணைப்புடன் நிந்திரும்.

இதை கேட்கிறார்களும் ஜீவர்கள் அவர்
அன்புக்குறிவே கேட்டு அண்ணந்து யாரிக்கிற
நீங்கள். எம் பிதாவையும் காணிக் கொள்ளுங்கள்

2

சிலர் அக்குரல்கள் கேட்க நம்பிநா நம்பமை
சுயம்பிடுகினர். அங்கு நம் சிரமங்கள்
உட்கலிடல் அவரிடம் சென்று சற்று
இளம்பாலுயோம் எனக குதி புறம்புகி
றீர்கள். அதில் வி ஷேசம் என்ன வென்றால்
வேவொருவரும் ஒர் மேடையை தம் தலை
மேல்வைத்து சமந்து ரகாள்டுக் கிருர்கள்

“அது அவரவர் பிரார்த்தனை
புண்ணியபாய வினை
மீட்டையாகும்.”

அவைகளை சமந்த வண்ணம் மலையீது ஒரு
கிறீர்கள். அவர்கள் செல்லுய்யா நித க்ஷி
யில் அகலமாக இருக்கிறதும் ஆறலும்
கருமமும் சுவர் உண்கும் அந்த சுவர்

“அவரவர் ஒழுக்கம்
தட்டுப்பாட்டு விதிமுறை”

அதில் தண்டமும் முடியாது. விலக வேறு
வழியில் செல்லவும் முடியாது. அதில் ஒரு
பாறைமட்டும் கர்த்தரை நோக்கிச்
செல்கிறது அது சண்டாரீகீநமா கும்
அந்தபாறையிலும் கருமமும் உயர்ந்த
சுவர்க்குகிறது. அந்தபாறையானது அடி
வாரத்தில் சற்று அகலமாக இருந்து மேலே
போகப்போக குறுகுறுகி கர்த்தரிடம்
செல்லும் போது ஒவ்வொருவராகத் தாரை
செல்லமுடியும். சற்று தூரத்திலேயே சுவரின்
நெருக்கமானது அங்கமாக குறுகிய தண்
மைகிறாவி ஒர்மணிதண்டில் செல்லலாம்

2

தம்மீட்டையை கொண்டு செல்லுகிய
ஸாது. ஒவ்வொருவனும் அவ்விடம்
செல்லும் போது தம்மீட்டையை கொண்டு
செல்லுகியவரில் வே வே எனக்கைக்கிட்டு

“இத்தனை காலமும் தாம்

கஷ்டப்பட்டிருந்தேயுள்ளவாருள்

(புண்ணிய பாரங்களை) எப்படிவிடுவது??

எனத் திகைத்து எம்மிதாவை நோக்கி குரர்கள்
இதை போட்டு விட்டு அவரிடம் போனால்
அவரிடம் ஏதேனும் வாங்கிக் கொள்ளலாமா
என நோக்கினால்

“அவரிடம் அதனை ஒன்றுமே இல்லை”

இருப்பதையும் விட்டு விட்டால் அவரிடம்
நமக்கு கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையே!!
என திகைக்கிறார்கள்.

“காத்து இருந்தவன் வெண்டாட்டியை

நேத்துவந்தவன் கொண்டது போல்”

நாம் நம்மீட்டையை கிவ்வளவு காலமும் பாடுபட்டு
தேடியதை இங்கே போட்டு விட்டு அவரிடம் போனால்
அடுத்தவன் நம்மீட்டையை கொண்டு போய்
விடுவானே என சந்தேகம், சுவக்கம், பயம்
உண்டாகிறது.

ஏகேடு கெட்டமாண்டினோ!

நீ எனக்கே

கொண்டு வந்தாய்? அங்கு அதை தொல்லை விட்டு
டாய்? நீயெங்கும் போது உன்னை கவனி

ஆடி கொண்டு,

அதை யார் க்கனும், இதை யார் க்கனும்,
அதை தேடனும், இதை தேடனும்,
அதை யு சிக் கனும், இதை யு சிக் கனும்,
அதை அனுயவிக்கனும், இதை அனுயவிக்கனும்

என கோடானு கோடி ஆசைகளுடன் பிறக்கியே.
அதற்கு!

இறக்கும் போது யாரிடமாவது
ஒன்றியவில்லை! ஒன்றியவில்லை!! ஒன்றியவில்லை!!!
என கைவிரல்களை உரிநீதி தவிர்த்து
இறந்துபோகியே! இது உனக்கு கேவலமாக தோன்ற
வில்லை.

இதைத்தான் எம்மடமுனைத்தடிகள் தம்
நெஞ்சநிலையிலே கம்பலில் சொன்னார்

“பிறந்தும் வாறுகொடுவந்ததில்லை
பிறந்து மணியோல் இறக்கும் போதும்
கொடுவோவதில்லை - இடை
நடுவில் சிறுகுமிழி செல்வம்
சுவர் தந்ததென்று கொடுக்க
கறியாதருக்கும் இக்
குலமாந்தற்கு என்சொல்
வேன் கச்சியே கம்பனே”
என்றார்.

உ

உணர்ந்த பக்தியிதும் உணர்ந்த குரல்தந்தீர் உம்
பயிற்சிவகும்சுரதனையாளும்

“இவர்களைப் போல ஏதேனும்
ஓர்பலனை விரும்புகிறீர்கள்!!”

அல்லலு

“ஏதேனும் ஓர் சுகத்தை தேடி
நாடுகொண்டீர்!!”

சுகசொடையாகவே அந்நந்த சொடையாகவே
நீ இருக்க வேறு சுகத்தை தேடுவா னேன்?
வேறுஅந்நந்தத்தை நீ நாடுவா னேன்??
விரட்டால் சுகம் தானே அது அந்நந்தம் தானே!
தொட்டால் சுகம், உயிர், பயம் தானே!!

ஆனால் இங்கு உருவதந்தும் இன்றுகில்லை
இங்கு தொடுவதற்கும் இன்றுகில்லை யே?
உன்மனம் அரமையவை தந்தும் கொண்டு
உன் கம்படி அல்லல்படவேண்டும்!

ஆனால்!!

“பிரேமையை உண்டுபண்ணிக் கொள்”

அந்தப் பிரேமையில் உன் அரமையகளை விடவே
பிரேமம்:- அதுமனம் அறந்திடையக்கம். அல்
வாறையுண்டு எதைம் அவது. தேவையற்ற கற்பனை
களை வளர்ப்பது. சர்வசதாவம் உல்லலகம் தினை
சந்தேகம், துக்கம், பயம் இவைகளை யே எண்ணி
எண்ணி முரண்பயத்தை உற்படுத்திக் கொள்வது.
பிரேமம்:- அது நாமமே மூன்றா ஓர் குறையன்
யது எனக்கம் பற்று. சகலகர்மாத் களையும் நிர்
சூலமாக விடுவதற்கு ஓர் குறையனின் அன்பு
பூபுள். குறையன் எண்ணி எண்ணி உணர்ந்தது

உணர்ந்து நம் வினைகளை அவனிடம் விடுவதற்கு
 ஏன்மும் இர்சாதனைக் கூடம். விரை ஆடியும்பரி
 யந்தம் நமக்கு அன்னியமாகத் தேரன் னுவரன்
 விரை ஆடிந்தால் அவனை நாமாகத் தேரன்னும்
தற்காலிக சாதனை சொடுபம். இவ்விறைவ
னும் நாசும் அந்த இன்றில் ஆடிவு ந்துல் அங்
யிரேமையும் ஆடிவு மெனும்!

எம்மி தாவின் கதை ஆடி வின்படி எவனும்
 தம் கேட்டையை போடவும் ஆயல வில்லை என்மதை
 விட ஆடிய வில்லை. அம்மடியே தம் கேட்டை
ருடன் தீ தே குற வ்கிவி குகை ன்றனர். அந்த
கேட்டையின் விடாரமம் தெரடர்ந்து நடை
மெறுகிறது. உறுர் உறுநாகச் சென்று மந்மல
சட்டைகளை (ஐம்மங்களை) எடுத்து எடுத்து
விடாரமம் செய்து கொண்டு நான் இருக்கிறேன்
நம் விடாரமத்திலும் சலிப்பு ஏற்படவில்லை!
நாம் போகும் சட்டையிலும் சலிப்பு ஏற்படவில்லை!!

2

ஓசம் ஞானம்ச மபூலகளே! கர்த்தரிஸ் வரசகம் ஓன்று

“யாமே ஸத்யம், வத்தியம், ஜீவனுமாக இருக்கிறோம்” அதை
சுற்று உண்மை உணர்வு உணர்வு உணர்வு உணர்வு!

1. ஸத்யம் :- தந்தரு மினக்கம் அதிகம் தேவையிலி. ஸத்யம் என்ருல்
உண்மை யம் என்ருல் இருக்கிறது அத உண்மை உண்மை
யாகவே இருக்கிறது அந்த குறைய, குறைதொடங்கி, எந்த
வேற்றுமையும் இல்லை. அதாவது ஆரணமே எத்தனையோ அளவு
தார எடுத்துத்து உண்டாயும் அத்தனைபேரும் இம் ஓசம்
தறிவிடவென் ஆரணமே என்ருல் ஆரணத்திலிருந்து ஆரணத்தை
எடுத்தாயும் ஆரணமே இருக்கிறது என்ருல் அந்த ஸத்ய
க்கு யரி ஆரணம் என்ருல் அது கிணறு!

2. வத்தியம் :- சென்னை யென்ற ஓர் உருக்கு கோடானு கோடி மாரக் கங்கர்
உண்டு, கர்ப்பமைய சைக்கிள், சீவினர், கார், யல், ஆட்டோ,
வழிமான், தய்யல் என்ருல் வரகனங்கரில் ரிசர்வரம்.

ஆனால் ஓசம் மட்டும் கவனிக்கவும்!
சென்னை யை சுற்றி ரிவி ரோடு (யையரஸ்) இருக்கிறது மந்தம்
மாரக்கங்கர் கோடானு கோடி இருந்தாயும் அது இம் ஓசம்
சென்னைக் குளிர் வேளையில் ரிவி ரோடு வறையிலும் வந்து
“அங்கே ஓசம் இல்லை”

என தம்மே மைய கற்பனை யிறல் உணர்ந்து வேறுமாரக் கங்கர்
சென்று வேறு உறாமல் தருக்கம் கற்பனையால் பெரிதான பெரிய
பெரிய நகரம் உருக்கும் (நகரங்களுக்கும்) சென்றுவிடுகின்றனர்
அதாவது மாரக் கங்கர் (வத்தி) ஓசம் சென்னைக்குள் செல்லும்
வேறு அதை கவனம் மாரக் கங்கர் (வத்தி) கரும் சென்னைக்குள்
செல்லாதது உறுதி!

3. ஜீவனுமாக :- பரமாக இருந்து கொண்டு உறவுவரகம் இருந்து கொண்டு உறவு
புத்தம்பட்ட ஜீவர்களுக்கும் மேலே சென்ற வத்திகாட்டியே.
தானும் ஜீவகேடு ஜீவகேடு இருந்து “வத்திகாட்டி” வேலமாக தான்
வத்திகாட்டி உணர்வு. அதாவது மனிதனாக (ஜீவகேடு) யிறந்த ஓர்
குந்தான் மனிதனிலிருந்து மானுபட்ட நடந்து தம் அடியவற்றை
அவர்களுக்கும் கொடுத்து தம் வத்தியில் நடக்கச் செய்து “பரமாக
சுரம் ராஜ்யம்” அதாவது பரவென்ற பிற தேசத் திற்த் அருவது
யிறவாநிபயாகிய கைவரிய மாகிய மிகுந்த முக்கிக்கு அடகுச்
செய்கிறார். அதுவே அவர் சென்ற வரசகம் மந்த வர்கள் அனுபவம்
அவர்கள் வரசகம் எம்மிடமிருந்தும் காலமீது ஓசம் உறவு
நினைவுச் செய்தும் உறவு அதை அப்படி தான் உறவுக் கொண்டு உறவு.
இப்போது என்ன உணர்வு இருக்கிறது கர்த்தரே சந்தருவாக
மாவனை செய்து அவரே பரத்திறிருந்து நமக்காக அறங்கி நம் பேரல்
வே வேறுபாட்டுத் தருந்த மாரக் கங்கர் வத்தியாக கூட்டிச் செய்தார்!

4.

தேள்வி:- ஐயா தரங்கள் எந்த உரார்?

பதிவ் :- அவஸ்யம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டமா?

தேள்வி:- அப்படி ஒன்று கில் கிந்தும்பக்கமா வருஷக் கணக்கில் பார்த்து நேன். யானிடமும் பேசுவ கில் பி யாரகேடடமும் ஏதாவது பூர் பதிவ் இருவார்த்தையிற் சொல்லி நழுவி விடுகிறீர்கள்! நானும் அப்படி அடிக்கடி உங்களை சந்தித்துக் கிடுக் கிடுன். நாண் நமஸ் கரம் செய்தார் நாராயண என சொல்லி விட்டு அடுத்த பதிவுக் குக்கிடகாத்திராமம் சென்றுவிடுகிறீர்கள். உங்களை அடக்கத்தைய பார்த்தும் பேரது என் பிதா வின் ருபகம் வகும் உங்களை சர்யல் நடை பரவளை எல்லாம் நாள் நாயினி விரி வாகித்த வேத ஆகமத்தை ஒத்திருக்கிறது. ஆனால் உடையிற் தரன் சந்தும்பற்றம். ஆனால் என்னை அநியமமே ஓர் ஈர் பிடி என்னைத் தரையக் கரண்கின்ற உணர்வு வகும். என்னைகரில் தண்ணீர் தத்துமும் - - - - (அது கடைமறி த்து)

பதிவ் :- என்ன ஐயா! நீங்கள் பரட்டுக் கு பேசிக் கொண்டு போகிறீர்கள் சந்தவகினைவார் த்தையும் கேளுங்கள். அது ஓர் ஜடம், இன்றுக் குடம் சந்தகரது. ஓர் சைத் தியம் மகிளி, அதன் நிபாய சந்து கவனித்து பின் பேசுங்கள்.

தேள்வி:- ஐயா! எங்கள் தோதயம் செய்த புண்ணியம் தரங்கள் கிவகு நின்றது. கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டும் ஓரில் என்னை மணியுங்கள் உங்களை நிந்த க ரைத்ததற்கு எனக்கு உங்கள் வேமாக கிவவிநக் கம் வேண்டியிருக்கிறது

பதிவ் :- ஓகோ உங்கள் தோதயம் புண்ணியம் தரனி? தரங்கள் எந்த புண்ணியமும் பண்ணவில்லையா?

தேள்வி:- அது எப்படி ஐயா நான் புண்ணியம் பண்ணவில்லி என்று சொல்ல முடியும்? அவர்கள் புண்ணியம் செய்தவர்கள் என்ருல் நான் அவர்களை விட அதிகம் புண்ணியம் பண்ணினால் தரணை நான் அவர்களை சந்திப்பில் பிறக்க முடியும்! இருமலி அப்படி புண்ணியம் செய்த வர்களிடம் பிறக்க முடியாது! பிறக்கவும் கூடாது!

பதிவ் :- என்ன ஐயா! உங்கள் விளக்கம் சந்திரகிருக்கிறது! அப்படி யானால் பாவி லீட்டிவ் புண்ணிய வானும், புண்ணிய வான் விட்டிவ் பாவிபும் பிறக்க முடியாது என்றும் பிறக்கக் கூடாது என்றும் அப்படி அடித்துச் சொல்லி நீர்களை நீங்கள் உண்மையில் கிருந்துவரா அல்லது அந்தவாக கிருந்து கிருந்துவராமல் மறியி ர்களா?

தேள்வி:- எப்படி புரிந்து கொண்டுள்ளீர்கள் நான் ஆமம் பகிந்து வெண்தம் பாதிப்பில் இருந்து வரன் ஆணவன் என்னும் எப்படி தெரிந்தீர்?

பதிவ் :- ஐயா! அகதீசின் அககு ஓகத்திலி என்று பெரிய யர்கள் சொல் வார்கள் அது வாக்தின் வேமாக கம் அகத்தை கரட்டிலி கும் பிறவிருகம் யம் அந்துவாக கிருந்து குவதம் சாஸ் திரம் கற்று வர்களுக் குத்திரந்தெரியும் என்ற யத்துத்தவர்களுக் குகிறீர்கள்

2

தேர்வி:—இந்த புண்ணிய சாபத்தின் செயல்தரணை மேலும் மேலும் பிறவியையும் மரணத்தையும் கொடுக்கிறது. இந்த புண்ணிய பாயங்களின் செயலமலி இருக்கமுடியுமா?

பதிலி:—புண்ணியபாயங்களை செயலமலி இருக்கமுடியாது. அது அல்ல புண்ணிய பாயங்களை செயலி இருக்கக்கூடுமெய்வரம்.

தேர்வி:—அது எப்படி?

பதிலி:—நாஸ்திக வுள்ள சூர் இறைவனிடம் சூர்வார்ப்பிணைமாக விடமுடியாது. அது செயலி இருந்து போய் விடும்.

தேர்வி:—அது எந்த இறைவனிடம் விடமுடியும்?

பதிலி:—(இரித்துக் கதிரண்டே) இறைவன் ஒருவன்தரணை இருவர் இல்லையே தீங்கர் வணங்கும் கர்த்தரிடம் விடலாம்; அல்லவா விடும் விடலாம்; புத்தரிடம் விடலாம்; அத்து செய்தியங்க ளாயினும் எந்த செய்தி திடீம் யாராவது ஒருவரிடம் விட லாம் அப்படி விடலாம் புண்ணிய பாயம் இல்லாத செய்தியும் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத போதும். ஆனால் தீங்கர் இந்து மதத்திலிருந்து இறுதி மதத்திற்கு ஏன் சென்றார்கள்?

தேர்வி:—அதற்கு உண்மையான காரணம் தெரிவிப்பார்களா? அல்லவா அது உண்மையான காரணம் தீங்கர் இருமை யிலிருந்து அபகம்பணம் புல்தகம், திராவிட, இவ்வசதிகளின் இடைத்தது. மேலும் நானும் ராமாயணம், பாரதம் மற்றும் புராணக் கதைகளால் வரம் நிறை யகேடடிருக்கிறேன். நம் இந்துமதத்திலிருந்து ஆயிரக்கணக்காக சாபிகள் இருக்கிற தே எந்த சாபியை நாம் வணங்க ஏன் தெரிய உலி? மேலும் சாபிகளின் உற்பத்தி அவர்கள் திருமணம் எண்பார்த்தால் சொல்ல முடியாத அளவு தகு தேவலமாக இருக்கிறது!

பதிலி:—ஏன் இருவர் தவிர கருக்கு ஒரே செய்தியம் தரணை? வேறு செய்தியம் இடையா தரணை? அங்கும் தரணை யே சேய் சூதையப்பர், யோவன் மேலும் கண்களில் மரியாதை. மரியாதை ஏன் அங்கும் தரணை ஆயிரக் கணக்கில் இருக்கிற தே ஏன் ஒருவன் இலுவலைய வணங்குகிறான் ஒருவன் இலுவலைய பாய்சு திணை என் இருவர் இயமா? நமக்கு இந்த மதத்தில் வேறுமும், இதைத் தேவமும் வேண்டாம் அவைதரணை வே டையும் நரடமையம் பாய்சு குத்திக் கிராண்டிருக்கிற தேவகைய இந்து தேவமாயான எண்ணிக்களை எண்ணி குலேவ அதுபற்றி யே கு றுவோ மறுபாயம் சம்பலிக் கும் அரை விருங்கர் தீங்கர் உடல் குணம் வசதிக்காக மதம் மாறினார்கள்? உடல நல னுக்காக மதம் மாறினார்கள்?

தேர்வி:—இதை தவனித்தால் புறம் செயலாகிய உடல் குணம் வசதி கொ ருத்த தீங்கர்க்கு தரணை மாறினேன் என சொல்லமுடியும். இவ்வம் மன அமைதியில் உலி அங்கும் மன அமைதியில் அமைதியைத் தரணை தேவகைய இடைக்கவிரும்பு.

2

கேள்வி;— ஈயா!ஈயா!! சந்துயொறுங்கர் எப்படியோ இன்று
 துரன் தரங்கருடன்குபேச வாய்ப்பு அடைந்தது அறையும் அறை
 குறையும் விடுவதா? நடடாந்நில் விடுவதுபோல் விடச்செ-
 றென் குல் எண்கதி எண்ணவது? தூங்கர் கிறிஸ்தவன் என்னும்
 முகமதியன் என்னும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும் விளக்கம்
 அளிக்கும் சொற்கள் என்ன? அதுஎப்படி அடியும் அடியே
 னும் தூங்கர்களுக்கு ந்தை தரண! அந்தக்குத்தகைகள் தேடி
 குலி இந்நகர்க்குத்தகையை நடுத்தெடுக்கி விட்டவர்களுடைய தான
 குறை? ஒருவருடைய அடிக்கொடுக்கும் தூங்கர் பார்த்திகளே
 நாள் காணும் போடுவல்லாம் என் கந்ததராகவும் கரணயும் அடிக்க
 றது சேர்ச்சுதரமணயகவும் கரணயுகிறது ----(அடைமறித்து)

பதில் :- சந்துயொறுங்கர், யொறுங்கர்! தீர்க்கணும் கரணயும் மனதின்
 தெரிந்தகடி ரேமையானும். இதை ஒன்றையுடனும் வளர்த்துக்
 கொண்டேவந்தால் பத்தி அடுத்தியாகி நொண்டிநின்று அது
 விதிவகுத்துக்கொடுக்கும் அது இருக்கடனும் தூங்கர் தூங்க
 கர் கிறிஸ்தவன் எனும் சொல்லிங்கர் இதை யிடுத்துயார்த்த
 தூங்கர் கிறிஸ்து + அவன் = கிறிஸ்தவன் என்கும்!
 அப்படியானால் அவன் தூங்கர் கிறிஸ்து தீ கிறிஸ்து ஆகவில்லையே
 தீ கிறிஸ்து ஆக ஒரு அடியும். பண்ணை விடிலையே. உமகேரே
 வயது 60 இருக்கலாம் 10 வயது பால்யத்தில் போய்விட்டது
 டீதி 50ல் 25 வயது தூங்கி கத்தித்தவிட்டால் டீதி 25
 வயதுல் படிப்பு, கல்யாணம், விந்நி, சொத்து, தொழில் என
 அநிதீயத்ததே தரண தேடி இருக்கிறாய் உன்னைத் தேடி
 விடிலையே. உன்னைத் தூங்கர் சும் சாரம் என்ற புதைச் செந்நிலி
 புதைத்தவிட்டாயே. ஆனால் தீ சாகவில்லையே உங்கருடன்
 தூங்கிருக்கிறாய். உன்னை தேடி டீட்டினால் தீ அவன்யும்
 கிறிஸ்து ஆக அடியும். தீ கிறிஸ்து ஆகாமல் கிறிஸ்து
 அவன் என்றே கத்திக் கொண்டிருந்தால் என்ன விடையா
 றுணம்? இங்கு இனத்தை (ஆகியை) வளர்க்கிறாய்! உத்த
 ரை வளர்க்கிறாய்! பெரியானது உவவுத்தரை வளர்த்துக்கிறாய்!
 இங்குசாந்தி, அமைதி, நிம்மதி எங்கே கிடைக்கும்? தீ கிறிஸ்து
 ஆக! தீ இறைவன் ஆக! உன்னை அடியும். அடங்கி வளர்த்து தூங்க
 அஹர் வளர்த்து வளர்த்து பணத்தாலும், பதவியாலும், இனத்தாலும்
 உத்தராலும் அடக்க நினைத்தால் அத்திந்து போவாய்!
 (இதை சொல்லும் போது யாம் யாமாக கிறிஸ்து அதுவாக இருக்கேறாம்) (அவரை)

2

கேள்வி:—அவர் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்கரித்தார் போதும் இயணே போதும் மதம் இனம் வெறுவேண்டாம் என தெரிந்துகொண்டீர்கள். தெம்மம் இன்றுண்டு அதை எப்படியும் அன்பாக அதைக்கவரம்என தெரிந்துகொண்டீர்கள். ஆனால் மகமதியனுக்கு முர்வரி கோட்டிக்குகாட்டி விட்டால் போதும் அதையும் இனமாகத்தான் கொள்கிறீர்கள் அல்லவா வாகவாயும் காணவில்லையே அதையும் சந்துவரினத்திலிருங்கள்.

பதில்:—அது சரிதான் கொண்டுள்ளீர்கள்! ஐயா! இந்த மகமதியன் என்றவார்த்தையை மிகுந்த அன்புடன் அறிந்துகொள்ளுங்கள். முகம் + மதி + அவன் = முகம் மதியன் எனப்போகும்படி சூனிரீந்த ஆரணசந்திரன் போல் மகத்தொண்டைய அல்லவா என்னையாருள்முடி. அப்படியானால் அந்த மஹானதிய அல்லவா இன்மகமாக சாந்த சொகுசியாக எந்தவிதமும் அதுவாக (இறைவனாக) இருந்தார் ஆனால் இன்றைய மகமதியர்கள் அப்படியாக இருக்கிறீர்கள்? கருமை, கொடுமை, நிகரம், விபரிதபுத்தி உடையவர்களாக இறைவன் பையனாகிய கொந்தூர்க்கொண்டிருக்கிறீர்கள் எனினும் சொல்வது? அது சரிதான் கொடுமை என உண்மையை உணர்ந்தவர் கள் இறைநாம்பரைச் சொல்லி அடங்கி இருக்கவேண்டியவர்கள்

கேள்வி:—ஐயா தாங்கள் விளக்கம் புதிதாகவும், புதுமையாகவும் ஆரணநிறைவாகவும் இருக்கிறது. அதுகாலப்பறையெல்லாம் கேட்ட துல்லும்; படித்ததும்குல்லும் ஆனால் வெகுபொழுத்தாக இருக்கிறது. அதைப்படியே அநியு ஆர்வமாக இவ்வளவு உணர்ந்துவிட்டால் அங்கு ஆதி ஏது? மதம் ரது? வன்முறை ஏது? அமைதிவியும் அறியும் கிந்து (பூர்மை) யாக இருக்கவா வேண்டும்!

பதில்:—கிந்தவியுடனும் உபதேசமும் உட்கருக்கே தவிர உலகநிலம். நாள்வாழ் நிமிர்ந்த ஆடியது. நீங்கள் இதன்படி உணர்ந்து நடந்துவரும் உங்களும்பார்ந்து உணர்ந்தவர்கள் அவன்யும் இருந்துவருகிறீர்கள் உங்கள் உபதேசத்தை விட உங்கள் வாயின (நந்திரம்) இன்றே போதும் இவ்வளவு உடையவர்கள் உலகிலுள்ள அல்லவென்கருக்கு அடியும் குறை இதுமும் அதுவன்றில்லேமும் ஒருநாட்கள் கொடுப்பவன் அவன் யும் கொடுப்பாரவான்!

2

மேலே கண்ட கோள் உபி யதிவ்களில் ஒர் சிறிய உண்மை!
 அதாவது இருஷ்ணனும் கிறிஸ்துவும் ஒன்றே அதாவது இருவரையும்
 ஒன்றுபடுத்திப் பார்த்தால் வளர்ச்சியும் சிவசெயல்களையும்
 ஒன்று மையக் காணலாம்!

கிறிஸ்து பிறந்தது மரட்டாகக் கொண்டதை.

கிருஷ்ணன் வளர்ந்தது மரட்டாகக் கொண்டதை.

கிறிஸ்துவினர் தீவிரம் தொழில் தச்சு, ஆறாவ் சிவகாலம் அடுக்கர்
 மேய்ப்பவனாக இருந்தார் (யாமே நல்லமேய்ப்பவர்)

கிருஷ்ணன் விரியாமல் பருவம் பெண்ணை இருபதில்; பின்சில காலம்
 ஆணரை (பசுக்களை) மேய்த்தான். ஆகவே அவன் கோவிந்தன் என்றும்
 கோயாவல் எனும் அழைப்பதுண்டு!

தேவலிந்தன் :- பசுக்களை மேய்ப்பவனின் சரணத்தை அடை. அதி
 சந்திரர் சொல்லும் மந்திரங்களில் எளிமை இனிமை காயத் தீர்த்து
 சூனியத் தீர்த்தில் கந்தை எனும்; எளிமையான இனிமையான
 சுகந்தும் நாமா கோவிந்தா எனும் குறிப்பிடவாம். அந்த

கோவிந்தாவுக்கு இன்றென்றுமே மூக்யமாகச் சொல்
 வரீகர் அதாவது இந்த ஜீவனின் பசுத் (ஜீவத்) தன்மையை யும்
 அதில் விரிந்த பாசு (பந்தம் பந்துத்) தன்மையை யும் தீக்கி தன்
 தீய சரணாமிதில் தனி காரில் செந்தியக் கொள்வவன் எனப் பெருந்.

தேவாலன் :- பசுக்களை மேய்க்கும் பாவன்; அதாவது ஜீவர்களாகிய
 நாமப் சந்தமும் பூங்காக மேய்ப்பவன் எனப் பெருந்!

பட்டிசாத்தாமல்

கிறிஸ்துவும்; அடுக்கி மேய்க்கும் காலத்தில் பெருந்த சம்பாணி
 நடக்க தீயவர்த அடுக்க முக்காலம் ஆயன் காத்திருப்பது போல கிறிஸ்து
 துவும் ஜீவர்களாகிய நமக்காக காத்திருந்து தம் அடிய கரம் கிரண்
 டையம் அகவலிநித்து வராமல் கள் சூழ்ந் தைகளை உவங்குக
 காக காத்திருக்கிறும் என அன்பும் தன்பும் அறைந்த முகத்துடன்
 காத்திருக்கிறார் எனப் பெருந். ஆகவே தான் தம் கனி மொத்தியால்
 யாமே நல்லமேய்ப்பவர் என்றும் யாமே ஸ்தீய மும், வபுதியும்,
 ஜீவமுக இருக்கிறும் எனும் அத்துவத போதனை செய்
 வாமல் தொல் வி உண்மையை சூசகமாக உணர்த்தி நிந்திரார்.
 கிருஷ்ணனும் சிவ அநிபத வேல்கள் செய்கிறார்.

கிறிஸ்துவும் சிவ அநிபத வேல்கள் செய்கிறார்.

கிருஷ்ணன் அழிக்க கம்சமனை தந்த திருத்தான்.

கிறிஸ்துவன் அழிக்க ஏலோதுமனை தந்த திருத்தான்.

ஆறாவ் இருவர்பரணை துர் மரணம் ஆறாவ் சந்திர மரணம் பட்டிசா
 யில் பார்த்தால் இருவருக்கும் அருள்மார் தாந் மரணம் சம்பலித்தும்.

சுசந்தாய்!

நீகுருதேவர் தம் சிஷ்யனின் மனோ
பக்குவத்தை உணர்ந்து அந்த நாள்கு மூலா
வாக்யங்களை யும் முறையாக

1. துந் துவம் அஸி என ஹம், அஹம்
காலாதீத அந்த ஒன்றாக நீ இருக்கிறாய் என
சொல்ல - ஜீவன், நாண்சாதாரண ஜீவன்
தானே என மலிவ; அவர் நிமித்தம்

2. அவனுக்கு ஸ்வய அனுபவத்தாக கொடுக்கும்
அகம் பிரம்மம் என ஓர்
மகா வாக்கியத்தை கொடுத்து நான் எனது
என்ற அறங்காற மூலபரத்தை முழுமையாக
கொடுத்தால் நீ அது என ஆருவாய் போலிக், அவன்
நான் எப்படி இருந்தால் அது நாம் என அகவாய்
என வாசிக்க, அவர் அவனுக்கு

3. நீ பிரகராணம் பிரம்மம் என போதித்து
நீ தெய்வ பிரகாரை யொரு கரு உடல் உலக
பிரகாரையாக கிராஜே, உன் சந்தையை

அனுசரித்து அந்த தெய்வ பிரகாரை யையும்
விட்டு ஆத்மவிக்ரையொரு கரு, பிரகாரம்
பிரகாரையொரு கரு பிரம்ம பிரகாரையொரு கரு
குணதோஷ சம்பந்த ஜீவப்பிரகாரையொரு
கிராஜே உன் அனுபவம் குறிச்சியாக கறபரியத்
தம் உண்மனமாதானது

4. "அகம் பிரம்மம், பிரம்மம் அகம்"
என்றும்,

அகம் பிரம்மம், ஜகம் பிரம்மம்

அகமே எஸ்வாம் !!!

என்றும்,

சத்வாதீத பாவனை யில் இருப்பாயாக, என
அவனை அந்த ஒன்றிலேயே நீ இருந்திருக்கிறீர்.
அவனுடைய குறையாக அய்யாசத் துறியினித
நையடி விடுத்து தெய்வ இருப்பினால்

உ
உடல் உலக இனிமையை விட்டு
குருகுருமையினை மீட்டுவே நல்லம்

பெற்று உடல் நலத்தையுமீட்டுவே
நலத்தையுமீட்டுவது, மறந்து, மறந்து,
“அதீதசுகம் பெற்றவனாய்”

“ஸ்வய அனுபவம் பெற்றவனாய்”
தம் குருதேவரிடம் பிரமமானந்த சுகிதனாய்

ஹே குருதேவா!!

“அயமாதீமா பிரம்மம்”

என்ற ஸ்வய அனுபவவனாய் தான சயைக்கு
சமீபதனாய் அநுபவ அநுகரிக்கிறேன்
என் னீன்

பின்

தனக்கு உபதேசித்த குருதேவரை யும்
காணும்; உபதேசபாடம் கேட்ட துணியும்
காணும்; அமர்ந்து பாடம் கேட்ட உலகையுமீட்டு
காணும்; அந்நிலையிற் அவன் சொல்லும்
வாசகம் :-

ஹே பிரம்ம குருவே!

சற்று ஒரு விருட்டிக்கு

மன் அருமியுடையதைப் போல்தேறிய
உலகைக் கண்ணோ! எவ்வாறு களவாடிச்
சென்று விட்டனா? இதை எண்ணி மடியிலிடு
ஆதலும் பின் சந்தையினருக்காக ஏன் யே
அனுபவத்திற்கு உள்ளதை வியவனாரத்திற்காக
புறம்பு கிறேன்

இது ஆனந்தபுலம்பலாகுமே தவிர

உண்மையல்ல!!

2

எம் சீவய அனுபவத்தின் குடிநீர்தகளை
 யாமே விளையாட்டார் த் தாமக இவ்
 வண்ட ரண்ட பிரம்மாண்டங்களை உண்டு
 யண்ணி லேம்! யாமே திரிகர்த்தாக
 க சாரலேம்! யாமே அனைத்து ஜீவ
 கோடி க ளும் ஆ லேம்! யாமே அசைய
 அனைத்தும் அனுபவிக்கும் போக யோக்ய
 மா லேம்! யாமே எம்மனதை உண்டா
 க்கி எம்மனதை வைத்தே எம்மலேய
 கற்பனையினால் இல்லாத ஜகத்தை அரும்
 யுடையது போலி விளையாட்டிலேம்!
 எம்பேராளந்த விளையாட்டையாமே
 எம்மீ அடக்கி யாமாக வே தனித்து
 இருக்கிறோம். யாம் இப்போது பிரம்ம்
 மாணந்த சுகசொசாயமாக இருக்கிறோம்.
 அந்நகு விபரீதபுத்தியும் இல்லை; வினேத
 விளையாட்டுகளை இல்லை!

ஒன்றென்று திருக்கிறோம் என சொல்லுத
 நீ கும் இல்லை. அங்கு அப்படி சொல்லுது
 யாரி? அதை கேட்பது யாரி? ஒன்றென்று
 வந்து தானே வருது?
 சந்நுமீ!

ஒருவிடையில் விளையாட்டய
 விளையாட்டு கிண்ணியும் போலி
 மாறந்து விட்டதே!

உலகம் வந்ததற்கோ, அதுகருந்த
 தற்கோ, திரிகர்த்தாகங்களாக இருந்து
 சிடுஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரம் என விளே
 யாடிய தற்கோ ஜீவர்க ளாக இருந்ததற்கோ
 எந்த தடயமும் இல்லை!

2.

யாம் எப்படி வந்தோம்? எப்படி
கிடைத்தோம்? எப்படி விளையாடியோம்?
எனவிகக்கிச் சொல்லும்

வாக்கும் இல்லை! அந்த எண்ண
மும் இல்லை!! அதை சார்ந்த
உணரவும் இல்லையே!!!

யாம் அதுவாக இருக்கிறோம் என எவரிடம்
சொல்வது? எம்மிடமே யாம் சொல்லுவோம்
என்றால் எங்கே இருக்கும் இல்லை யே!!
யாம் எப்படி கிடைத்தோம்? எப்படி
எங்கே கிடைத்தோம்? எப்படி எங்கே
உணரத் தோம்? ஆனால் யாம் வந்ததும்
இல்லை! கிடைத்ததும் இல்லை!!
உணரத்ததும் இல்லையே!!!

ஆனால் ஓர் உண்மை!

யாம் இருக்கிறோம்.

எம் அன்புக் கதைகளை!

உதை உட்கார்
உணகால் காணலவர அறியலவர முடியாது!
கூர்ந்த அறிவால் தான் உணரமுடியும். அந்த
அறிவும் தக்கில் உணரந்து மொளையாக வேண்
டும்.

அதன் பயிற்சி இதுவே!

கிந்த பயிற்சியும் ஞாயற்சியும் விமயமே.
“அடக்கி மலனையி நித்தே”
அவன் ஆகிய மேணியில் அன்மை
வளர்ந்தேன்!!!
“அடக்கிக் கதாண்டாண் எம்மை தன் னுள்”
சுற்றும் வாய் பேசா வண்ணம் உரிய
செய்காண்டே!!

உ

ஆறல் இது பயிற்சியும் ஆயற்சியும் கில்லி
யின்

அடக்கிப் புலனை யிரி என்கிருயே எனக்
கேட்கவாம். நன்றாகவனரி யாடலில் அந்த
அடியார் அடக்கிப் புலனையிரி என்ததை

“அடங்கி இரு” எனம் மொருந்நொந்,
அடங்கிகிருந்தழும் இரீசாதனை தரணை னாந
நீகேட்கவாம் இங்கு அடங்குதல் என்பது
நீஎந்தநிபையிழும்

“பயிற்சியும் ஆயற்சியும்”

“^{துல்லாமல்} விருவாயாக”

என்பதாம்.

“விவ்று பயிற்சியும் ஆயற்சியும்”

தொடுவது நாண் பயிற்சியும் ஆயற்சியும்
ஆகும்.

விடுவதை நீவெறுமனேவிடடாழும் அது
உள்ளைவிடாது. இய்புக் கொடுத்துவிடடல்

“அவன் பார்த்துப் பண்”

என விருவாயாக!

அதாவது!

இரீநாயோ, ஆனையோ, மாடோ நீஎங்கு
கொண்டு விடடாழும் அது மோப்பம் பிடித்து
உள்ளீடு வந்துசேர்ந்துவிடும். ஆறல்
அதன் உயஸ்துண்டிட்டு இய்படைத்து
விடடால் அவன் அதை துடிப்போடு
விடுவான். சிவநாள் அவனிடம் பதுகி
விட்டால் அது உள்ளைமறந்துவிடும் நியும்
கவலியும்நிற்குகுக்கவாம். நாம இய
குணதொடிவகர் எங்கு பதுங்குகிறதோ
அங்கேயே நின்றுவிடும்! நீஅதைக்
கூர்ந்து நோக்கினால் அது உண்ணிடம் இட
கும். அதுவது அந்த எண்ணைந் திருப்பாயாக!

உ

உலகமோ பொருள்களோ அவனுடைமை.
தற்காலிகமாக சிலகாலங்களுக்காக உன்னிடம்
கொடுத்துவைத்தான். நீ அதை நிரந்தரமாக
சொந்தம் கொண்டு படியதரல் வந்த வினை தரணை.

“இதை விட்டால் நீ அவன்தரணை”

“அவனாகிவிட்டால் அது நீதானே”

ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய்?
“யானையைப் பார்த்துக் கொள்ளாமல் தந்தாயா?”

குதந்தாய்!

வாஸனே ஏறி உதமதத்துய்
பேயிடுகீகும் மனதை

“விடுவது என்பது கசுபுதவாகும்.”

கசுபுதவென்பதுவே கீதை

குறைத்தவாகும் (நிபந்தனாவல்ல)

“வேகம் இருந்தால் குறைக்க

முடியாது; விவேகம் இருந்தால்

குறைக்க முடியும்.”

— கு

உ

உ

பசு, பதி, எ.ஸ் வரன்.
பசுவின் விளக்கம் :- சொந்தத்தால்
பந்தம்; பந்தத்தால் பாசம்; பாசத்தால்
உறவு; உறவால் பற்று; பற்றுவதால்
ஊண மரண பயம்.

பதியாக இருந்த நாம், மேலே கூறிய
ஐந்தினியும் பசு ஆணை, அதாவது
ஆத்மா வாகிய நாம் ஜீவன் ஆணை.
மேலே கூறிய ஐந்தும் என்று நம்மை
விட்டு அகல்கிறதோ அன்று நாம் பதியே.
அதாவது ஆத்மாவே. மறைபற்ற ஆத்மா
வானல் தாமே பரமாத்மா. மாயை யற்ற
பரமாத்மா நாம் ஆனால் ஸ்வயம் ஜோதி
பரம் பொருள் தாமே.

“அதுவே நியாய்
நீயே அதுவாய்”

ஸ்வய அனுவ நிவேயில் ஆக வாழ்த்தி
ஆச வசுங்குகின்றோம்!!!

சுரை

*Adobe of Love
You are Everything!*